

HARANG-SZÓ

*Csongrád - Piroskavárosi Szent József Plébánia és a bokrosi Szent László - templom
híveinek lapja*

VIII. évfolyam, 2. szám, 2009. Július

Szent László ünnepén

Június 27-én a bokrosi templomban Kövesdy Zsolt atya közösen mutatta be a szentmisét Janes Zoltán plébánossal, majd vezette a búcsúi körmenetet. Az ünnepi szentmise előtt Felföldi Miklós az egyházközség képviselőtestületének világi elnöke köszöntötte, majd bemutatta a kunszentmártoni Szent Márton templom plébánosának a templomot. Szentbeszédének szerkesztett változatát az alábbiakban adjuk közre.

Kedves Testvéreim!

Szent László király ünnepén elgondolkodunk azon, hogy mi is a mai ünnepnek a központi magva? Miért ünnepelünk egy férfiút? Talán azért, mert király volt? Hát akkor ünnepelhetnénk minden királyt, még a legrosszabbat is. Nem ezért ünnepeljük. Talán azért ünnepeljük, mert hatalma volt? Hát így aztán mindenkit ünnepelhetnénk, akinek hatalma van. Nem ezért ünnepeljük. Azért ünnepelhetnénk őt, mert nemzetünk ajkán sok-sok legenda és sok-sok történet kapcsolódik az ő alakjához? Hát így aztán minden családtagot ünnepelhetnénk a magunk életében, hiszen mindenki tud szüleiről, nagyszüleiről, vagy dédszüleiről valami kedves történetet. Mi is az, ami miatt reá a mai napon feltekintünk, mi is az, ami miatt őt magunk elé állítjuk? Testvéreim, azért tekintünk Szent László királyra a XXI. században, itt Magyarországon, mert ő olyan

vezető volt, amilyené mi magunknak is válnunk kell ebben a beteg társadalomban.

Szent László a maga korában - gondoljunk bele, hogy ezer évvel ezelőtti időket írunk - az akkor ismert módszerekkel, törvényekkel, illetve megfelelő hatalmi gépezettel irányította ezt az országot. Mégis, hát akkor miben különbözik ő a rossz királyoktól? Attól Testvéreim, hogy a múltba tekintett, elfogadta nagyapjának az örökségét, átvette, és e szerint az örökség szerint irányította az országot. És tette mindazt, ami az ő szolgálatában a feladata volt. Ne felejtjük el, hogy ő az, aki gondoskodott róla, és meg is valósította azt, hogy Istvánt, Imrét és Gellértet 1083-ban szentté avassák. Ő volt az, aki erre a pápa figyelmét felhívta, és tőle engedélyt kért arra, hogy nemzetünknek e három szent örök csillaga maradjon.

Testvéreim, ez azt jelenti, hogy ő elfogadta azt az örökséget, amit az ő nagyapja adott, elfogadta azt, hogy ki is az, akire érdemes népet, nemzetet, hazát építeni. Ha reá tekintünk, akkor nem az a kérdés, hogy van-e korona a fején, vagy nincs, nem az a kérdés, hogy a korabeli szokásnak megfelelően karddal, lovagként védte az országot, hanem az a kérdés, hogy miért? Egész pontosan: ki az, aki miatt mindezt megtette? Mondjuk ki, a mi Urunkat, Jézus Krisztust akarta egész életében követni. Jól tudta, hogy mint a hatalom birtokosának, magának is élnie kell olyan erőszak eszközökkel, amelyekkel azokat az embereket távol tarthatja az országtól és a vezetéstől, akik nem az Úrjézus útján akarnak járni.

Bizony, ezer év után is itt vagyunk, és ezt Lászlónak is köszönhetjük sok-sok szentünk mellett, akiknek imádsága és közbenjárása rendre meghallgatásra talált, nemzetünket megőrzi.

Testvéreim, mi is az az örökség, egyáltalán mi az, hogy örökség, amit László átvesz és tovább ad? Hogyha azon gondolkodunk, hogy valami mitől lesz örökséggé, akkor rá kell döbbernünk arra, hogy néhány dolog kell hozzá, egész pontosan

folytatva a 2. oldalon

négy dologtól lesz valami örökséggé. Ha valamit átveszek az elődöktől, szüleimtől, nagyszüleimtől, hogy élek azzal a bizonyos dologgal, hozzáteszem ahhoz a valamihez önmagam, de nem megőrzöm, hanem azt a valamit tovább adom a jövőző nemzedékeknek. Ekkor beszélhetünk örökségről.

Testvéreim, ha a mai vezetőkre tekintünk, és azt halljuk tőlük, hogy nincs szükség „versikére”, nincs szükség „húscafatra”, nincs szükség „töfködőre” vagy „sipkára”, hanem csináljunk jó nagy „kenyérfesztivált”, akkor bizony elgondolkodhatunk azon, hogy mivé lett e nemzetnek az öröksége! Ugyebár amikor ezeket a dolgot felidézzük magunkban, akkor mi nem azt mondjuk, hogy versike, hanem azt mondjuk, hogy „Én Istenem, jó Istenem, lecsukódik már a szemem...”. Az első imádság, amit a kisgyermekünknek megtanítunk azért, hogy amikor felnőnek és belépnek Isten oltárához, akkor legyen szavuk, kifejezésük arra, hogy hogyan szólítsák meg a teremtőt. Vagy ha rátekinünk arra a húscafatra, amelyet Szent László királyunk emelt föl, és számunkra Szent Jobb - így hívja a mai politikai élet bizonyos köre, két évvel ezelőtt hangzott el ezekkel a szavakkal, hogy húscafat -, akkor rádöbbenhetünk arra, hogy a mai világban milyen rettenetes módon megrendültek az örök értékek. Nem azért őrzünk egy jobb kezét, mert az egy emberi testrész, hanem azért őrizzük, mert ez a jobb kéz rámutatott valakire. Rámutatott valakire, akit szintén felmutat nekünk Szent László király, és ő az, aki ezt az ereklyét kiemelte abból a sírból, és őrizzük a Szent István Bazilikában. Számunka Szent Jobb. Az a kérdés, hogy kire mutatott rá?

Vagy amikor azt halljuk, hogy minek egy parlament kupolájában sipka, vagy töfködő – bizonyos körből ez másfél évvel ezelőtt hangzott el nyilvánosan egy fogadáson –, hát akkor elgondolkodunk azon, hogy tekintenek egyesek arra a valamire, ami számunka Szent Korona. Hogy megrendült a világ! Eljutunk oda, hogy vezető illet mer mondani egy nagyon jelentős közösség szent ereklyéjére. Nem azért ereklye számunkra, mert aranyból van, meg kilóra megmérhető, meg drágán el lehetne árverezni az

államadósság fejében, vagy, mert ezer éves, nem ezért tekintünk rá, hanem azért, mert a tetején ott a kereszt. Amikor a magyar király ünnepélyesen megjelent, hogy törvényt alkosson, hogy vezesse az ország egybegyűlt apraját-nagyját, akkor ő a fejére a szent koronán a keresztet tette. Mert az Árpád-házi királyaink mindig is tisztában voltak azzal, hogy ki a mi igazi királyunk, ki a mi igazi vezetőnk. Ki az, akit szeretnénk követni, még ha csetlünk-botlunk is, még ha hibákat is követünk el a vezetésben, ahogy Szent László magáról is írja. Még akkor is fölteszi büszkén a fejére azt a keresztet, mert ő jól tudja, hogy esendő ember, és mint esendő ember képtelen arra, hogy tényleg a Krisztusi üzenetet vigye a világba, de van valaki, aki alkalmassá teszi őt erre, és ez a Mindenható Isten. Tudja, és ezért mi azt a sipkát Szent Koronának hívjuk. Nem azért, mert aranyból van, hanem jelez valamit, hogy a mi országunkban kinek az útján akarunk járni, és kinek az útján szeretnénk építeni nemzetet és hazát. És amikor azt halljuk, hogy legyen kenyérfesztivál, dübörög a zene, mennek a kamionok városról városra koncertezni, jól tudjuk a régiek mondását, hogy a népnek kenyér és cirkusz kell, akkor nyugalom van. Hát számunkra nem kenyérfesztivál kell ahhoz, hogy nyugalomunk legyen, mert a mi nyugalomunk benne van az igazi kenyérben, amit minden szentmisében magunkhoz veszünk, és jól tudta Szent László király, és ezen az úton vezette a mi országunkat, nemzetet és hazát épített rá, az Oltáriszentség tiszteletére, ami Urunk Jézus Krisztus tiszteletére.

Mert ő maga is tudta, hogy nem etetni kell a népet, hanem az Isten saját testéből táplálja az embereket. Testvéreim, mi is az örökség? Tegyük föl a kérdést magunknak, hogy nekünk, itt Bokros, milyen örökségünk van? Milyen a mi örökségünk, amit hordozunk és átadunk a jövőző nemzedéknek? Minden családnak van valamilyen öröksége. Ezek a tárgyak mind-mind alkalmasak arra, hogy felidézzenek valamit. Legyen az versike, Szent Jobb, Korona, kenyér, ezek mind-mind arra valók, hogy

felidézzük magunkban azt, hogy ezek mögött az értékek mögött örök értékek vannak. Mi a mi örökségünk? Feltekintünk-e azokra az emberekre, akik felmutatnak nekünk valamit, valakit?

Testvéreim, László tudta, hogy hiába való a virtus, hiába való a hatalom, hiába való a pénz, ha nincsen mögötte a nagyapja, István, nincs mögötte az a valaki, akire a szent király rámutatott. Átvenni, élni vele, hozzátenni önmagamat, és tovább adni a jövőendő nemzedéknek.

Testvéreim, alkalom e búcsú arra is, hogy elgondolkodjunk önmagunkon, hogy mindazok, akik itt vannak, jelen vannak, a templomnak az építő kövei. Hogy rádöbbsentjük a világot arra, hogy a templom egy üres kőépület, ha nincs, aki betöltse, ha nincs aki beimádkozza, ha nincs aki átvegye, hozzátevé önmagát, és átadja a jövőendő nemzedékeknek. Hűségesek vagyunk-e ehhez a templomhoz? Hűségesek vagyunk-e a közösségünkhöz? Mert ez a valódi és igazi kérdés. Testvéreim, Szent Pál apostol írja, hogy mindenki ügyeljen arra, hogy hogyan és milyen alapra épít. Az építőmester maga az Urjézus Krisztus. Az a kérdés, hogy engedjük-e, hogy ő építkezzen a közösségünkben, és építkezzen a mi egyéni életünkben? Testvéreim, aki saját magára épít, az az első nehézségben bizony össze fog roppanni, és nem fogja találni a kivezető utat. De az, akinek van egy közössége, amihez tartozik, akkor ott megtalálja azokat az embereket, akik segítenek a legnehezebb pillanatokban is. Nagyon fontos, hogy elgondolkozzunk azon, hogy nem elég a családukhöz ragaszkodni, mert ha egy családi tragédia következik be és a család roppan meg, akkor szükség van még egy nagyobb közösségre ahhoz, hogy megtartsuk egymást, hogy tovább vigyük egymást az úton. Ezért a közösség számunkra épp olyan fontos örökség, mint a családukhöz ezek az apró ajándékok, amiket elődeinktől kaptunk. De szükségünk van nemzetre is, hogy összetartozzunk, hogy közös értékeket képviseljünk, ha megroppan egy közösség.

Amikor Szent László királyra feltekintünk, és az ő ünnepén összegyűlünk, ne felejtsük el, azért ünnepeljük őt, mert az örökségét átvette, az ő örökségével élt, az ő örökségéhez hozzáadta önmagát és az ő örökségét tovább adta a jövőendő nemzedékeknek. Legyen számunka is ez az életprogram, s ne felejtsük el, hogy a mai világban az örökségünkhöz ragaszkodni, és a jövőendő nemzedékeknek azt átadni kötelességünk! Hogy ezer év múlva is állhasson itt egy kunszenti plébános, és ezer év múlva is elmondhassa azt, hogy Jézus Krisztusra érdemes építeni nemzetet, hazát! Amen.

Összeállította: Túríné Nádudvari Mária
A szentbeszéd teljes anyaga letölthető a
www.kistemplom-csongrad.hu oldalról.

Ami azóta történt...

Kedves Olvasóink!

Húsvéti lapszámunk óta eltelt időszak valamennyi eseményét nagyon nehéz lenne e szűk hasáb sorai közé beszorítani. Ha maradéktalanul felsorolnám, sokan dicsekvésnek gondolnák. Nagy és látványos esemény azóta talán egy történt: az egyházközségi képviselőtestületi tagok újraválasztása. A hívek régi és új tagjainak szavaztak bizalmat. Örülök annak, hogy mind a régi, mind pedig az új testületi tagokkal az egyházközség szép fejlődését, jövőjének munkálását tudjuk megvalósítani.

Ezúton szeretnék köszönetet mondani a leköszönő képviselőtestület tagjainak, mindazért a fáradozásért, mellyel egyházközségünket segítették. Köszönöm az ötleteket, a lelkesedést, hogy mindig tudtak új szint, új lendületet, új eseményeket hozni hétköznapijainkba is. Egy-egy évforduló, zárándoklat, templombúcsú mindig örömet, töltődést és a találkozás boldogságát hozta el számunkra.

Az ünnepélyes eskütétel után a munka folytatódott. Elkezdtek és Isten segítségével be is fejeztük a kolostorépület tetőzetének javítását, ezzel nagyobb bajt tudtunk megelőzni. Ugyanakkor a jövőbe is tekintünk. A kolostor épületét részben kiürítettük, mert szeptember 1-től közel 3 hónapon keresztül a piroskavárosi általános iskolának áll majd rendelkezése. Öröm, hogy az iskolát teljesen felújítják, a tanításnak azonban valamilyen módon folytatódnia kell. Ilyenkor juthat eszünkbe Reményik Sándor: Templom és iskola című verse: Ne hagyjátok a templomot és az iskolát. Sokan talán furcsának tartják, hogy mi közünk az iskolához? Csupán annyi, hogy keresztény küldetésünk nem csak a hívekhez, a templomba járókhoz szól, hanem azokhoz is, akik a szépet és a jót ápolják és művelik. Ezért segítünk úgy, ahogy tudunk. Így most élet és szellemiség költözik a falak közé.

Készülünk az augusztusi porciunkulai búcsúnkra, mely szép hagyománnyá nőtte ki magát. Köszönöm azoknak munkáját, akik ezen fáradoznak, hogy másoknak élmény, felejthetetlen esemény lehessen. A részletes programokról tájékozódhatnak akár a templomi hirdetőtáblán, akár az internetes oldalunkon.

Szeretettel várom a kedves hívek ötleteit, építő kritikáit, mellyel munkánkat segítik. Biztos vagyok abban, hogy mindenki talál magának olyan feladatot és felajánlást, mellyel Isten dicsőségét szolgálhatja. **Janes Zoltán plébános**

Új világi elnök a képviselőtestület élén

2009. május 29-én Janes Zoltán plébános vezetésével alakult meg az új képviselőtestület. Az ülés legelején Zoltán atya felolvasta dr. Kiss-Rigó László megyéspüspök úr levelét, mely azon személyek nevét tartalmazta, akiket - felterjesztésére - öt évre kinevezett képviselőtestületi tagnak. Ezután a plébános javaslatára titkos szavazással a jelenlévők Felföldi Miklóst választották meg világi elnöknek, majd a plébános a különböző tisztségek betöltésére tett javaslatot, melyek után megalakult a képviselőtestület.

A templomba járók jól ismerik Miklóst, hiszen bármikor járnak a plébánián, vele valószínűleg találkoznak. Vagy a sekrestyében, amint a misére készülődik, vagy a templomtoronyban, amint órát szerel, vagy épp a kertben virágot ültet, és még sorolhatnánk a számtalan apró teendőt, amiről a kívülállónak talán fogalma sincs, de ami igen sokrétű feladat. Bár először szerényen ellenállt, de aztán csak szóra bírtuk.

Kedves Miklós! Elmesélnéd az olvasóknak, mióta vagy testületi tag, és eddig mi volt a feladatod?

Még Soós Dénes atya idejében kerültem be a képviselőtestületbe. Ekkor Janó Zoltánnal mi voltunk a sajtófelelősök. Ez akkoriban más jelleggel bírt, mint most. Mivel még önálló újságja nem volt a plébániának, így mi az egyéb lapok terjesztésével foglalkoztunk. A jelenlegi sajtófelelősök szó szerint az újság szerkesztésével foglalkoznak. Visszatérve a mához, én már a negyedik tagságot töltöm. Tehát már három világi elnök alatt „szolgáltam”.

Mint világi elnök, milyen terveid vannak?

Nagyon sok elképzelésem van az elkövetkezendő időre, de hogy mennyit tudok megvalósítani, az a tagságon is múlik. Először is a plébános atyával akarok a legmesszebbmenőig együttműködni. Ez az összhang idáig is megvolt. Úgy érzem, megbízik bennem, és már eddig is sok mindent megbeszéltünk. Azokat a dolgokat is, amik nem az én feladataim közé tartoznak. Hogy ez így alakult ebben az is közrejátszott, hogy a feleségem a sekrestyés, és a neki való besegítés következtében belelátam a gondnoki feladatokba is. Persze ez nem az én feladatom lett volna, de az ember nem teheti meg, hogy ne javítsa ki a hibákat. Ilyen volt a harang rendbetétele már a jelenlegi plébános idejében. De itt kell megemlíteni a bokrosi padok elkészítéséhez a megfelelő szakember felkutatását, aki valóban kiváló munkát végzett. Rengeteg javítást és felújítást végeztem idáig is. Persze mindig volt segítóm is szükség esetén. Hogy ezekre volt időm az annak is köszönhető, hogy már nyugdíjas vagyok.

Ezek a feladataid megmaradnak így az elnökké választásod után is?

Biztos vagyok benne, hogy az elnökké választásommal az eddigi tevékenységem ugyanúgy megmarad. Alkotó kedvem, míg bírom, nem fog elhagyni.

A terveid megvalósításához kaptál-e valahonnan valami jó ötletet vagy segítséget?

A tél folyamán Péntek Zsolt káplán atyával részt vettünk egy pasztorális napon Domaszék-Zöldfáson. Itt ráláttam, mi milyen hiányosságokkal rendelkezünk. Nálunk, úgy érzem – nem akarok senkit sem megsérteni – a tisztségek csak papíron vannak meg. Mindenki végez ugyan valamilyen feladatot, de nem összehangoltan. Ezáltal egyesekre igen nagy teher hárul, mások meg csak úgy vannak. Még egyszer elnézést, de ezt nem bántólag mondom!

És, hogyan szeretnél ezen változtatni?

Szeretném összefogni a tagok különböző tevékenységét. Jó lenne, ha a bizottsági tagok éreznék, hogy fontosak, és mindenki munkája számít. Persze nem csak a megválasztott egyháztanácsstagoknak lesznek feladataik, hanem szeretném, ha a bizottsági csoportvezetők a hívek közül választanának maguk mellé segítőt. Így nem csak a 15 főnek kellene tevékenykedni, hanem bizottságokként 3-3 főnek legalább. Ez persze többlet időt is kívánna a csoportvezetőktől, akik tevékenységükről évente egyszer beszámolnának, hogy a gyakorlatban ki mit ért el, és kinek miben kell segíteni. Ahhoz, hogy ezen munka eredményes legyen, érezni kell mindenkinek, hogy az óraműben fontos fogaskerékként kell működni. Biztos vagyok benne, hogy a plébánosunk mindenben segít, és megfelelő instrukciókat ad, hogy lelkes, tetterre kész bizottságok jöjjenek létre, és munkájuk eredményes legyen. Hogy ez sikerrel járjon, nagyon kérek mindenkit, hogy ezt ne vegyék hatalmaskodásnak. Én senkit nem akarok akkor sem megbántani, ha a dolog nem úgy áll össze, ahogy elképzelem.

Van-e olyan terület, ahol ez az áhított együttes munka már jól működik?

Jó példa a munkamegosztásra a lapszerkesztés, amely már 6 éve működik sok ember meglegedettségére. Más területeken is hasonló szeretnék megvalósítani. Szeretném, ha egy agilis, összeforrott gárda alakulna ki a plébániánk további fennmaradása érdekében. Ehhez kérem Isten segítségét, hogy adjon erőt, egészséget úgy a tagoknak és segítőknek, mint jómagamnak!

Kedves Miklós! Ehhez a jókívánsághoz csatlakozunk mi is azzal a kiegészítéssel, hogy legyen mindannyiunk előtt jó példa a te fáradhatatlanságod és odaadásod. S legközelebb ezekről az elképzelésekről már, mint megvalósult tervekről beszélgethessünk.

Bodorné Ternai Sára

Képviselőtestületi választás

Május 29-én tartotta alakuló ülését az újjáválasztott képviselőtestület, melyen Janes Zoltán plébános ismertette Kiss-Rigó László megyéspüspök úr 461/2009 iktatószámú levelét, aki a tagok választása, hivatalból történő jelölése, illetve plébánosi ajánlás alapján az alábbi személyeket nevezte ki öt évre plébániai képviselőnek.

Bodorné Ternai Sára, Dékány István, Fekete Imre, Felföldi János, Felföldi Jánosné, Felföldi Miklós, Felföldi Miklós, Juhász Istvánné, Lantos Jánosné, Németh Róbert, Pap Imre, Révész József, Szivák Györgyné, Tanczos János, Tóth Gy. János.

Ezt követően Janes Zoltán plébános az *Egyházközségi Képviselőtestületek Szabályzata* alapján javaslatot tett a kialakítandó bizottságokra, munkacsoportokra, ismertette azok irányadó és várható feladatait, programjait. A jelenlévők megismerve egymás képességeit és lehetőségeit, a plébános vezetésével megvitatták, hogy kik és milyen munkacsoportokban végzendő feladatoknak tudnának legjobban eleget tenni. Ezt követően előterjesztésére a jelöltek elfogadták az Egyházközségi Képviselőtestület bizottságai és munkacsoportjai vezetőire, tagjaira, valamint tisztségviselőire tett javaslatait. Az elnök személyére titkos, majd egyenkénti nyílt szavazás után az alábbi személyek a következő tisztségekre kerültek megválasztásra:

Világi elnök: Felföldi Miklós

GAZDASÁGI BIZOTTSÁG

Gazdasági gondnok (templom atya): Tanczos János

Pénztáros: Felföldi Jánosné

Gazdasági felügyelő: Révész József

Számvizsgálók: Dékány István, Szivák Györgyné

Jegyző: Fekete Imre

LELKIPÁSZTORI BIZOTTSÁG:

Liturgikus munkacsoport: Felföldi Miklós, Tóth Gy. János

Hitoktatási munkacsoport: Bodorné Ternai Sára, Felföldi János

Karitatív munkacsoport: Dékány István

Ökumenikus munkacsoport: Németh Róbert

Sajtófelelősök: Bodorné Ternai Sára, Fekete Imre, Pap Imre

A lelkipásztori bizottsághoz tartozó munkacsoport vezetői vállalták, hogy csoportjaikat a zavartalan és hatékony működés érdekében a hívek köréből július 15-ig legalább három főre kiegészítik, melyről előzetesen konzultálni fognak a plébánossal. A képviselőtestület tagjai a Pünkösdi vasárnapi szentmisében tettek fogadalmat tisztségük viselésére.

Fekete Imre

Tíz éve imádságban

Legutóbbi lapszámunkban mutattuk be az igen nagy létszámú, Jézus Szíve családokhoz tartozó imaközösséget. Szivák Györgyné, Ágika által összefogott közösség szép évforduló megünneplésére hívta meg a híveket. Már tíz éve annak, hogy minden hónap első csütörtökén összejön a csoport a Szent József-templomban. A mára már 30 főre nőtt közösség a Jézus által Szent Margit Máriának adott ájtatossági gyakorlatot végzi.

A június 4-én rendezett „nyílt” imaalkalomra a közösségen kívül meghívást kaptak a kecskeméti Jézus Szíve család tagjai, és jelen volt még Janes Zoltán plébános is. Az előkészítő ima után, Szent Mihályhoz, majd a Sántatipró Szeplőtelen Szűzanyához intézett imádságot mondtuk el. Ezt követte a Szentlélek hívó imádság, és az erre a hónapra eső szentóra imája. A Jézus Szíve litánia után külön fohászkodtunk a papokért, az egyházközségért, a betegekért, a családokért és a bűnösökért.

Az imádság családias, az azt követő agapé pedig kötetlen és vidám légkörben zajlott. A közösség tagjai finom süteményekről is gondoskodtak, „felsőbb szinten” pedig egy különleges meglepetésről. Ugyanis a Gondviselés kegyelmeként ez a csütörtök egybeesett Ági néni születésnapjával. A sok köszöntés mellé mi is csatlakozunk, és kívánunk még jó egészségben és imádságban eltöltött évet, a Jézus Szíve családnak pedig még sok-sok imádságos, áldásokban bővelkedő esztendőt!

Bodorné Ternai Sára

FERENCES NAPOK A PIROSKAVÁROSI PLÉBÁNIÁÁN

2009. július 31 - augusztus 2.

Péntek

17.45: Tárogató zene a templomtoronyból
18.00: Nyitó szentmise
19.00: Előadás Szent Ferenc életéről a templomban
/Csongrádi Versmondók Köre/

Szombat

09.00 - 16.00: Kézművesek, kiállítók, árusok jelenléte a templom körül
09.30: Fúvószena a templom előtt /Rosta Balázs kíségyüttese/
09.45: Megnyitó /Janes Zoltán plébános/
10.00 - 12.30: Családi Nap

Programok, rendezvények:

1. Népek játéka a parkban, élő társasjáték, vetélkedők kicsiknek-nagyoknak
2. Kézműves foglalkozások: /szalmadíszek készítése, csipkeverés, fafaragás/
3. Borverseny /kiírás szerint/

12.30 - 14.00: Ebéd a templomkertben /kolbászos paprikás krumpli, savanyúság, ásványvíz/
Igényt kérjük előre jelezni a plébánia hivatalban, illetve a helyszínen 10 óráig, hozzájárulás 250 Ft/adag.

14.00 - 14.15: Borverseny eredményhirdetése

14.15 - 15.30: Családi Nap folytatása

Programok, rendezvények:

1. Gépkocsik megáldása (14.30)
2. Kürtöskalács sütés
3. Kézműves foglalkozások folytatása
4. Játékok, íjászkodás

16.00: Koncert a templomban /Muladi József és művésztanár társai/

18.00: Gitáros szentmise

19.00: Templomkerti - tábortűz melletti - zenés est /Kecskés László és barátai/

Vasárnap

10.00 - 10.45: Gitáros Szentségimádás

11.00: Porciunkula-i búcsúi szentmise, körmenet

13.00: Ebéd a Piroskavárosi Iskolában /Gulyásleves, péksütemény, ásványvíz, kávé/
Igényt kérjük előre jelezni a plébánia hivatalban, illetve szombat 16 óráig, hozzájárulás 600 Ft/adag.

Kérjük, hogy támogassa rendezvényünket saját készítésű süteményével, melyek közül a résztvevők szavazatai alapján a legfinomabbakat elismerésben részesítjük.

Találkozunk a Piroskavárosi Plébánián!

Az első találkozás

Május 24-én nyolcan voltak elsőáldozók templomunkban, akik kitartóan és komolyan készültek arra, hogy először vegyék magukhoz a szentségi Jézust. Reméljük, hogy ezzel az ünnepi pillanattal nem zárult le kapcsolatuk az Úrral, folytatódik életükben az Istennel való találkozás egyik kegyelmi ajándéka.

*Urbaniczki Dóra, Forgó Zoltán, Réczi László,
Győri Tamás, Buda Iláikó, Urbaniczki Lajos, Debreczeni Michelle, Győri Tibor*

Hittan órák – felnőtteknek

2007. szeptemberétől minden hétfő este a mise után egy lelkes társaság a kolostor könyvtárában tanulásra adta a fejét.

Az első évben a téma az Apostoli Hitvallás, avagy, ahogy mi mondjuk a Hiszekegy. Ez huszonnyolc részre volt osztva, és ezt elemeztük. Péntek Zsolt atya minden órára vetítéssel és feladatlapokkal készült. Ezekkel úgy voltunk, mint a diákok az iskolában, kissé izgatottan fogadtuk. A második évben, igaz kevesebben maradtunk, de összekovácsolódtunk. Mindenki jobban megnyílt és bátran mertünk kérdezni arról, amit nem értettünk. Ebben az évben a téma: Jézus Krisztus nyomában. Ez közelebb állt hozzánk, mivel az Evangéliumból már sok részt hallottunk. A Szentírás mind a két évben átszötte az egész anyagot. Mindannyiunk nevében írom ezt a pár sort. Valamennyien úgy érezzük, sokat gazdagodtunk tudásban és lélekben. Köszönjük Zsolt atyának ezeket a szép estéket!

Magyarné Erzsi néni

Emlékezés a zárdaiskolai évekre

Nádudvari Imréné szül. Kacziba Mária, a zárdaiskola (ma Piroskavárosi Általános Iskola) egykori növendéke szép emlékként őrzi az ott eltöltött éveket. Visszaemlékezéseit papírra vetette, melyet most megoszt az olvasókkal.

1931-től 1936-ig jártam a csongrádi Gróf Károlyi Sándor Leányiskolába, vagy ahogyan a városban mindenki ismerte, a zárdaiskolába. Apácák tanítottak bennünket, akiket mi Kedves Nővéreknek szólítottunk. Ők olyan szerzetes nővérek voltak, aki életüket az Isten és a gyermekek szolgálatának szentelték.

Negyedik osztályig Apollónia nővér, ötödik és hatodik osztályban pedig Stylides nővér tanított minket. Apollónia főnővér szigorú, Stylides derűs, vallásosságában is vidám természetű volt. Minden tantárgyat ugyanaz a Kedves Nővér tanította. Hit- és erkölctant, történelmet, magyar nyelvet, földrajzot, számtant, rajzolást, tornát, éneklést, kézimunkázást. Legfontosabb a magaviselet, továbbá a hit- és erkölctan jó eredménye volt.

Az osztálytantermek a zárda emeletén voltak, a Kedves Nővérek a földszinten laktak.

A tanítás kezdetét a padba ülve vártuk, rendetlenkedni nem volt szabad. „Csendben légy, padba tartózkodj!” volt a jelszó. 8 órakor bejött a Kedves Nővér. Dicsértessékkal köszöntöttük. Felállva imádkoztunk, majd leültünk és kezdődött az óra. 10 órakor volt kisebb szünet. A tanítás ugyancsak közös imával fejeződött be. Hazafelé mindenki párban ment azzal, akivel egyfelé lakott. Akkoriban az 1-es volt a legjobb osztályzat, az 5-ös pedig a legrosszabb.

Én a történelmet szerettem a legjobban. Érdekelt, és könnyen megjegyeztem az évszámokat. Szívesen tanultam a verseket is.

Tollbamondáskor szép, vallásos szövegeket diktált a Nővér, például „Imádkozzál és dolgozzál!”.

A kézimunka órát nagyon szerettem. Otthonról hoztuk a szükséges anyagot, amelyen a Kedves Nővér megtanította velünk a különböző hímzés fajtákat. Másfajta kézimunkát nem tanítottak, csak a hímzést. Kis terítőket, falvédőket, felsőbb osztályokban nagyobb abroszokat is készítettünk. Némelyik még most is megvan.

Visszagondolva az éneklés órákra, a mai napig is tudom azokat az énekeket, amelyeket az iskolában tanítottak.

Télen a teremben, a padok közt tornásztunk, nyáron pedig kint az iskola udvarán. Év végén nagyon szép tornavizsgáink voltak, melyeket a mostani piactéren tartottak. Ennek mindig nagy sikere volt, sokan megnézték. Piros, fehér pöttyös ruhát kellett csináltatnunk fehér köténnyel, abban tornásztunk. Az ünnepélyre párban vonultunk ki, és énekeltük a következő indulót:

„Mikor az Úr a világot alkotta,
Legszebb részét Magyarország megkapta,
Megáldotta minden jóval a földjét,
Elhalmozta kegyelmével a népét.”

Énekeltünk magyar dalokat, és erre táncoltunk. A táncokat a Kedves Nővér tanította úgy, hogy szoknyáját felrántva mutatta be nekünk a lépéseket.

Nem csak tornából volt záróvizsga. Szóbeli vizsgát is kellett tennünk, amelyen az egyházi és városi előljárók – Szedlacsek István plébános, Szőke Jenő főjegyző, Piroska János polgármester – mellett a szüleink is részt vettek. Az év során készített kézimunkáinkat és rajzainkat az osztályteremben rendezett kiállításon mutattuk be. Elsőpénteken mindenkinek kötelező volt a gyónás és a szentáldozás, vasárnaponként pedig a szentmise hallgatás. A vasárnapi szentmisén mindig a zárdaiskola énekkara énekelt. Az énekeket szombatonként próbáltuk el Korsós Andor kántor úrral.

Elsőáldozók a második és harmadik osztályosok lehettek.

Különböző ünnepségeket is tartottak az iskolában, volt anyák napi, karácsonyi, madarak és fák napi megemlékezés. Ezeket is a Kedves Nővérek rendezték és tanították be a műsort.

A zárdaiskolában eltöltött évek és az ott tanultak kihatottak egész életemre. A szüleim mellett a Kedves Nővérek tanítottak meg a jó magaviseletre, a szerénységre, az erkölcsösségre, az illedelmes viselkedésre és a munka szeretetére. A mai világban is nagy szükség lenne ilyen békés hangulatú, szeretetteljes iskolákra, ahol vallásos tanítók szorgalmasságot és hitet oktathatnak a fiataloknak.

Látogatás

2009. június 13-án látogatóba mentünk a győri Szűzanyához. Ez volt a zárándoklatunk célpontja. Emellett még sokfelé jártunk, sok minden szépet láttunk. Mindezt plébánosunk Janes Zoltán vezetésével.

Győr egyházmegyei székhely, még István király alapította a püspökséget. A buszból kiszállva láthattuk a régi szép épületeket, a jellegzetes sarok erkélyekkel. A városban az első állomás a Loyolai Szent Ignác templom, a mellette lévő rendházzal és Bencés Gimnáziummal.

Szent Ignác a jezsuita rend megalapítója. Győrben az 1600-as évek elején telepedtek le. 1802-től a bencéseké lett a templom és a kolostor. A templom barokk stílusú, gazdagon díszített. Nekem különösen a templom hátsó részén lévő ablakfestmény tetszett, amely az orgona szintjével egyvonalon van. A nyitott ablakon egy bencés atya a bibliából olvas fel, ez olyan látvány, mintha most ebben a pillanatban történné. Rövid ima után tovább mentünk az Egyházmegyei Kincstár és Könyvtár épületébe. A kincstárban láthatók a XVI. századtól kezdve: szentségtartók, kelyhek, mellkeresztek, gazdagon hímzett miseruhák. A kincstár és könyvtár megnézése után indultunk a Székesegyházba. A Székesegyházat a pápa 1997-ben Bazilika Minor rangra emelte. A Bazilikán többféle építészeti stílus látható. Eredeti része a XI. században épült, román stílusban, a Hédervári kápolna a templom jobb oldalán gótikus stílusú, a templombelső barokk, a homlokzat pedig klasszicista.

Rövid templom ismertetés után szentmisén vettünk részt. Engesztelő szentmise volt Szűz Mária Szeplőtelen Szívéhez, a Csongrádiakért felajánlva. A hívek a szentmise után rózsafüzért imádkoztak papi vezetéssel a kegykép előtt. Mi, rózsafüzér imádkozás közben megnéztük a Hédervári kápolnát. Ebben a kápolnában található Szent László király fejedelmének, amely

Nagyváradról került a győri püspökség székhelyére. A kápolna másik felén Boldog Apor Vilmos vértanú püspök síremléke található, akit II. János Pál pápa 1997. november 9-én avatott boldoggá. Csongrádon a Nagyboldogasszony templomban látható a püspök festménye.

A Bazilika baloldali hajójában van a Könnyező Szűzanya kegyképe. A kép Szűz Máriát ábrázolja, amint összetett kézzel a pólyában lévő Kis Jézus felett imádkozik. A kegykép Írországból került hozzánk. Lynch Walter, Írorság egyik püspöke hozta magával, mivel az ír katolikusokra zúduló üldözések miatt a püspök menekülni kényszerült.

A kép egy ír család tulajdona volt. Az akkori győri püspök fogadta be, akivel Bécsben találkozott. Így került a Mária kegykép a győri Székesegyházba.

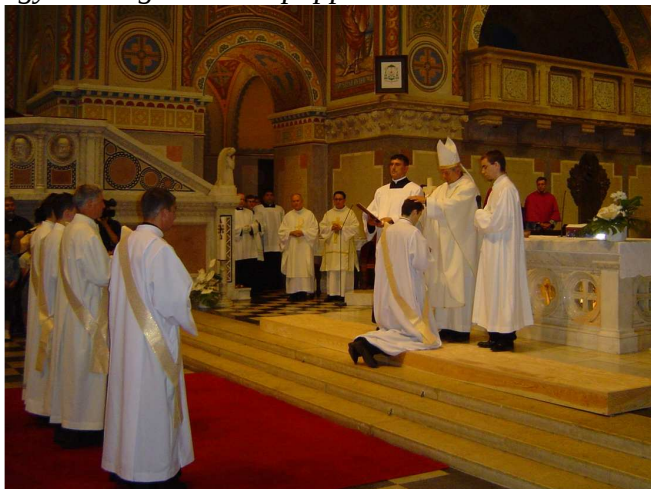
A későbbi időkben ismét kiújult Írországból a katolikusok üldözése. A Szűzanya kegyképe 1697. március 17-én Szent Patrik ünnepén vérrel verejtékezni és könnyezni kezdett (Szent Patrik Írorság védőszentje). Ez a korai órákban történt. A hívek vették észre a jelenséget. A hír gyorsan terjedt a városban, és a hívek ennek hallatára összesereglettek a templomban, protestánsok és katolikusok egyaránt. Mindannyian megdöb-bentek az eseményen. Azóta is sokan zárándokolnak a kegykép elé (mint mi is). A búcsúja március 17-én van.

A Szűzanyától elbúcsúzva elmentünk Győr szűk, ódon utcáin a Kármelita templomba. A templomba való bebocsátás után a Lorettoi - kápolnába mentünk, amely kápolna Szűz Mária názáreti lakhelyének pontos mása. Érdekessége, hogy a templomot a rendház körülöleli. Ezután buszra szállva indultunk Pannonhalmára. Pannonhalma felé közeledve már láttuk a Szent Márton hegyén lévő épületegyüttest. Ideérve, rövid filmvetítés után – amelyben a bencések életét mutatták be -, továbbra egy nyílt tekintetű bencés diák kalauzolt bennünket, és bemutatta a templomot és az altemplomot, majd a könyvtárat. „Barokk idő” címmel időszaki kiállítás volt, amelyben az óra ketyegés és a szívdobogás volt kihangosítva, az idő múlását jelezve. Az épületben lehetett vásárolni egy kis boltban. Főleg levendula olajat és illatosítót vettünk. Valamikor ezeket közvetlen a bencés atyák árusították, így találkozhattunk és beszélgettünk is velük, most ez nem így volt.

Ezután indultunk haza. Útközben Bartók Lajos buszvezetőnk elmondott egy rövid verset. Az idő szép volt. A Jóisten kedvünkben járt, bizonyára a Szűzanya közbenjárására. Köszönjük! MINI

Mert Istennél semmi sem lehetetlen (Lk 1,37)

A december 6-ai diakónus szenteléshez hasonlóan szép számmal képviselték a hívek a várost június 20-án, amikor négy másik társával együtt Forgó Miklóst pappá szentelték.

A Szegedi Dómban tíz órakor kezdődött a szertartás, amelynek főcelebránsa dr. Kiss-Rigó László püspök atya volt. Beszédének leghangsúlyosabb része talán az volt, amikor arról beszélt, hogy az Egyház akkor tud több pásztort adni a világnak, ha a papok hiteles, krisztusi életükkel tesznek tanúbizonyságot az emberek előtt. A szentelési szertartás és a papi áldások után már mint felszentelt pap áldoztatta meg a híveket Miklós atya. Csongrádon délután négy órakor kezdődött első szentmiséje, amit több kispap társa körében, és számos atya koncelebrálása mellett mutatott be. A szertartást megelőzően Horváth Varga Sándor a képviselőtestület világi elnöke köszöntötte Miklóst. A misét végig a bensőségesség és a szeretetteljes légkör jellemezte, amihez hozzájárult az énekkar valóban színvonalas közreműködése, és Papp Krisztina operaénekesnő csodálatos előadása.

Sajnos Zselepszki Fábian atya betegsége miatt nem tudott eljönni, így a szentbeszédet Szűcs Sándor keszthelyi kármelita szerzetes mondta el. Prédikációjának elején minden ember egyéni, és Krisztus üdvösségszerző áldozatáról beszélt. Kiemelte a család és a szülők fontosságát, akiknek szeretete és gondoskodása nagyban hozzájárul a hivatás megszületéséhez. Ezt követően a nagy kármelita szentek életpéldáiról hallhattunk. Végül pedig Vianney Szent János életének legfőbb elemeit sorolta fel, amelyek egyben szentté válásának egészen „egyszerű” eszközei voltak. Ezek pedig: a sok-sok imádság, a böjt, az állandó rendelkezésre állás, és a gyóntatásban eltöltött hosszú órák. A prédikáció után a mise továbbra is emelkedett hangulatban telt. A szent részek valóban „szentek” voltak.

Se egy rossz mozdulat, se egy eltévesztett szó nem jelezte, hogy a pap, aki most az áldozatot bemutatja, főcelebránsként életében először változtatja át az Élő Kenyeret, Jézus Szeretetének Szentségét. A mise végén nagyon szép rész következett, amelyben Miklós papi áldásban részesítette a jelenlévő papokat, a ministránsokat, a családtagokat és mindenkit, aki türelmesen ki tudta azt várni. Többen elérzékenyülve nézték a szülőknél és a testvéreknek adott áldást, ami valóban nagyon szép volt. És igazán kivételes isteni ajándék, hogy egy szülő ilyen körülmények között kapjon atyai áldást a saját fiától. A nap közös agapéval zárult, ahol a hívek személyesen is gratulálhattak Miklósnak. Mi hagytunk néhány nap pihenőt, és csak aztán kérdeztük meg őt.

Szívből gratulálunk neked a piroskavárosi hívek nevében! Életed egyik legnagyobb eseményén vagy túl. Mi volt ennek a napnak a legszebb ajándéka számodra?

2009. június 20-a az elejétől a végéig gyönyörű volt. Nagyon örültem és nagyon boldog voltam. A nap menete elég szorosnak tűnt, hiszen pontos időpontok voltak végig, és nem lehetett késni, de végül is mindenre jutott idő úgy érzem.

Hogyan készültél a szentelésedre? Tudtál aludni? Izgultál?

Kezdetben nem, mert olyan sok mindenre kellett figyelni, hogy nem volt idő izgulni. Már egy héttel előtte minden rendben volt és minden megvolt. Így nem szándékosan ugyan, de elkezdett foglalkoztatni a dolog, hogy milyen lesz. Az egyik éjjel szinte semmit sem aludtam, pedig este időben le is feküdtem, de még hajnali 5-kor is ébren voltam. Aztán másnap köhögtem, és azt gondoltam beteg leszek. Többször úgy éreztem magam, mintha lázas lennék, de végül is nem voltam az. Péntek éjjel viszont már nagyon jól aludtam, és reggel nagyon nagy jókedvvel ébredtem. Csodálatos volt az a szombati nap, képzelni sem lehetett volna szebbet!

Nemrég szenteltek diakónussá, nem volt rövid ez az idő arra, hogy felkészülj a papságra?

Nem. Mert 6 éve erre készülök. Szerintem a papságra nem lehet felkészülni. Még rengeteg minden van, amit nem tudok, de azt gondolom 50 év múlva még több lesz.

A jelmondatod: "Mert Istennél semmi sem lehetetlen!" Ez a mondat nagyon nagy bizalmat feltételez az Istenben, és sok mindent takar. Számodra mit jelentenek igazából ezek a szavak?

Minden lehetséges Istennek! Nincs Neki lehetetlen. Ebben a munkájában akarok eszköz lenni, hogy általam tudjon munkálkodni.

Még nem tudod, hova fogsz menni, de vannak-e már ettől függetlenül terveid, elképzeléseid a közeljövőre vonatkozólag?

Igen. A jelenben kell élnem. A közeljövőben kettő táborba megyek fiatalokkal. Az egyikben 60 fiatal lesz 13 és 18 év közöttiek, a másikban 120, akik 16 és 20 év között vannak. Elég nagy kihívásnak tartom. Tudom, hogy nem lehet felkészületlenül velük lenni. Mindent egybevetve nagyon várom már ezt a két tábor. Nagyon sokat jelentenek ezek számomra.

A munkába állásig van még időd, mivel szeretnéd ezt eltölteni?

Nagy igényeim nincsenek. Otthon leszek és találkozok a barátaimmal, ismerőseimmel, és néhány atya meghívott, hogy mutassak be szentmisét a közösségükben, így ezekre készülök! *Szeretnél-e üzeni valamit a csongrádiaknak?*

Igen! Köszönöm szépen mindenkinek a segítségét és a sok-sok imát! Nagyon sokat jelentett, éreztem a hatásukat! Nagyon jól esett, hogy ilyen sokan ünnepeltünk és adtunk hálát a Jóistennek. Nagyon sokan tudatták, hogy csak lélekben tudnak velünk lenni. Hiszem azt, hogy valóban velünk voltak, köszönöm nekik is. Természetesen örülnék, ha továbbra is megemlékeznének imádságaikban rólam.

Az, hogy öten voltatok felszentelendő diakónusok, és a Székesegyház is tele volt, biztosan jó érzés lehetett.

Nagyon nagy öröm ez, amikor nem csak egy, vagy két embert szentelnek fel. Jó ez a szentelendőknek is, mert maguk mellett érzik a társaikat fizikálisan is, és azt gondolom, jó a híveknek is. Biztos vagyok benne, hogy sokaknak nagy élményt jelentett, hogy tele volt a Székesegyház. Más az ilyen szentmisék hangulata. Ilyenkor nagyobb a közösségi érzés, az összetartozás tudat, és nagyon jó látni, hogy tele van a templom. Azt gondolom a Szentlélek mindannyiunkat betöltött ezen az ünnepen. Még

annyit szeretnék elmondani, hogy nem tudom milyen hosszú volt a szertartás, de nagyon rövidnek éreztem. A Mindenszentek Litánia most nagyon gyorsan eltelt. Úgy emlékszem, hogy decemberben hosszabb volt, vagyis más, a mostanit rövidebbnek éreztem. Aztán az is örömet jelentett, hogy a Székesegyházban bárhova néztem, mindenhol volt egy ismerős arc, egy mosoly, egy kedves tekintet. Azt gondolom, hogy ezt nem lehet szavakba foglalni.

Sajnálom, hogy nem tudtam a kérdéseidre úgy válaszolni, ahogy lejátszódott bennem. Egyszerűen leírhatatlan!

Köszönöm a beszélgetést!

Legutóbb Miklós elmesélte, milyen elevenen szólította meg őt az Isten erre a szolgálatra. Talán ideillenek egy már nem éppen fiatal, de annál tüzesebb lelkű pap, Jose H. Parado Florest szavai, aki így ír Mózesről szóló könyvében:

„Mózesnek küldetése van. Nem az ő ügye, hanem isteni kezdeményezés. Nem ő választotta küldetését. De a tűz egész lényét lángra lobbantotta, és semmilyen ellenszél nem képes eloltani. A csipkebokor látványa és emléke mozgatórugója és támpontja lesz a vándorútja során felmerülő nehézségek leküzdésében. A tűz jelet égetett belé és ő sem tehetett másképpen, mint hogy ugyanannak a tűznek a melegével lángra lobbant másokat is. Arca elkezd visszatükrözni Hóreb Istenének ragyogását, és szemének csillogása arról tesz hitet, hogy soha ki nem alvó láng ragyogta be.”

Ennél szebben aligha lehet leírni az Isten emberének küldetését, hogy valaki egy egész életen át képes legyen az Ő fényét visszatükrözni, és égni nagy szeretetében úgy, hogy az legyőzzön benne minden félelmet, magányt és olykor a hitetlenséget, vagy épp a szeretetlenséget – ez igen magasztos, mégis oly nehéz kihívás. De mégsem reménytelen: „Mert Istennél semmi sem lehetetlen!”

Bodorné Ternai Sára

Zarándoklat Olaszországba

Április 19-én indult Olaszországba zarándok csoportunk, San Giovanni Rotondóba Páter Pio sírjához, Zsadányi József plébános vezetésével.

Páter Pio Olaszországban született 1887-ben, és keresztségben a Ferenc nevet kapta. Jó tanuló volt, már gyermekkorától készült a szerzetesi életre. Beöltözése után 1903-ban indult el Szent Ferenc hívására a morconei noviciátusba. Az ifjú kapucinus 23 éves volt, amikor pappá szentelték. Már fiatalon sokat szenvedett. 1911. szeptember 7-én jelentek meg testén Jézus sebhelyei. Páter Pio gyóntatószéke nyitva állt mindenki számára, ezért az ország minden részéről látogatók mentek, és számtalan csodálatos gyógyulás történt. 1960. augusztus 10-én mutatta be aranymiséjét hatalmas tömeg előtt. 1968-ban már betegsége miatt tolókcóban tudott csak közlekedni. 1968. szeptember 22-én misézett utoljára, és 1968. szeptember 23-án halt meg.

II. János Pál pápa 1999. május 2-án boldoggá, majd 2002. június 16-án szentté avatta. Ünnepe szeptember 23-án van.

Halála után 40 évre exhumálták. Üvegkoporsója megnézhető Rontondóban, a templomban. A templomot ő építette. Teste olyan, mint mikor eltemették. Félhomályban, virágokkal körülvéve körbe lehet járni a koporsóját. Nincs lökdösődés, síri csend van. Olyan mintha aludna. Semmi elváltozás nincs a testén. Koporsója körül levélgyűjtő ládák vannak elhelyezve. Abba lehet a hozzá szóló leveleket bedobni. Ebben a templomban van a gyóntatószéke, ez is üvegfalal van körülvéve. Első nap itt vettünk részt szentmisén. Délután szakadó esőben mentünk a keresztútra, melyet Zsadányi atya vezetett. A hegyoldalon vannak a stációs képek, amelyek bronzból készültek és ember nagyságúak. Második nap szintén a Páter Pio templomban vettünk részt szentmisén. Itt összefutottunk a kaposvári magyar csoporttal, és ezen a misén 5

pap misézett. Elénekeltek a pápai és a magyar himnuszt, sírtunk, még a papok is. Oly szép volt, megható. Páter Pio úgy megérintett mindenkit, szem nem maradt szárazon. Minden órában miséznek. Ebben a templomban ember nagyságú bronz szobra van Pio atyának stigmákkal. A templomhoz tartozó kolostorban volt az atya cellája, amiben látható volt az egyszerű ágya, cipője, asztala. A folyosó részében minden ruhája, az Oltáriszentség, tehát azok a tárgyak, amelyeket a kezével érintett. Egy helyiségben a mennyezetig polcok voltak, amiben az atyához küldött leveleket helyezték el. A látogatók miatt a templom mellé újabbat építettek, ami több ezer ember befogadására alkalmas. Megnéztük az 5 emeletes, még ma is működő kórházat, amit ő építtetett. A kórházban konyha is működik. A folyosón mindenütt csak Páter Pio képei láthatóak. Ebben az épületben van egy templom is. Voltunk az angelói barlangban, ahol Szent Mihály arkangyal megjelent. Hazafelé bementünk a lorettói bazilikába, ahol Mária háza van elhelyezve. A monda szerint a VIII. században vitték az angyalok Názáretből a Mária házat. Ezt ide menekítették a mohamedánok elől, mert mindent leromboltak. A fő oltáron van Mária a Kisjézussal.

Utazásunk oda-vissza énekelve, imádkozva telt. Senki el nem fáradt, öröm és boldogság töltötte be szívünket. Ezt az élményt lehetővé tette nekünk Péntek Zsolt káplán atya Csongrádról. Mindenki nevében köszönetet mondhatok neki, hogy ezen a zarándoklaton részt vehettünk. Szivák Györgyné

Papok éve

Jézus szent szívének idei ünnepén, június 19-én Rómában, a vatikáni Szent Péter-bazilikában XVI. Benedek pápa ünnepélyesen megnyitotta a Papok évét. A Szentatya abból az alkalomból hirdette meg a 2010. június 11-ig tartó tematikus esztendőt, hogy most ünnepeljük a papok védőszentje, Vianney Szent János halálának 150. évfordulóját.

Szent Pio atya életéből

Páter Pio atya neve már fogalommá vált a hívők többsége számára. Páter Pio egy mélységes, Krisztusban elmerülő, egyedül Belőle és Neki élő papi lélek, aki a bűnösök megtérésének karizmáját kérte és kapta élete feladatául, cserébe pedig önmagát ajánlotta fel, testi-lelki szenvedésével együtt.

Paratus sum Domine imája ezt kifejezi:

„Készen vagyok Uram!...

Szívemmel, lelkemmel készen vagyok,

Uram, minden úgy történjék, ahogy Te akarod!

Ha azt akarod legyenek egészséges!

Ám vállalom a fájdalmat, kínt, betegséget...

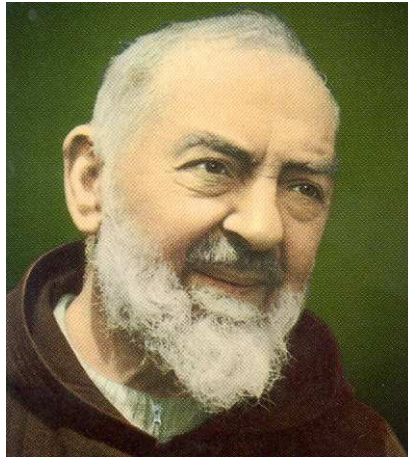
Éljek, ha éltetsz, de örömmel meghalok

Ha ez akaratod!”

A San Giovanni Rotondó-beli sírból üzenet hallatszik, amely mindannyiunknak szól. Egész lényünket, értelmünket, akaratunkat, szívünket és testünket az Úr lába elé borulva helyezzük az Ő kezébe, szívébe.

Pillanatkép Páter Pio életéből:

1919. januárjában dr. Ramanelli első ízben látogatott el San Giovanni Rotondóba. Nagyon meglepődött, mert úgy érezte, hogy Páter Pio parfümöt használ. A parfüm bizonyára „drága és jó minőségű” gondolta, mert az egész cellát ritka és pompás illat árasztotta el. A doktor valami kegyes lélek ajándékának vélte, és

mindjárt közölte zavarát a Főtisztelendő Valenizano atyával. Ő e feltételezést kinevette: - Kapucinus! Parfümök! Még csak ez hiányozna... Kedves doktor – mondta, Páter Pio vére árasztja ezt az illatot. Dr. Ramanelli a fejét csóválta: - Megint egy új legenda. A felbomló vérnek rossz a szaga! Páter Pio atya „sérülései” erősen véreznek, és nincs semmi higiéniai probléma?

Hogy tiszta képe legyen a dolgokról, visszament a stigmatizált kapucinus cellájába, ám alaposan csalódott. Nyoma sem volt semmiféle illatnak. Hiába szimatolt a doktor két napon át. Semmi.

Elutazása előtt gondolataiba merülve ment fel a kolostor lépcsőjén, amikor hirtelen ugyancsak parfüm illatoknak erőteljes áramlását érezte maga körül. Ez csupán néhány másodpercig tartott, de elégséges volt ahhoz, hogy a doktor gondolatában újabb kérdőjel merüljön fel.

Az évek során annyira megnövekedett a tanúknak és e kiáramlások megtapasztalásának száma, hogy többé nem lehetett kétségbe vonni e különös jelenséget.

Tény, hogy Páter Pio személyes holmijai, sőt az általa érintett tárgyak is illatoztak.

Tény, hogy ez a parfüm, bár „semmihez sem hasonlít”, felidézi az ismert illatok egész skáláját.

Tény, hogy hatott a távolból is. Példa erre egy kevésbé ismert történet.

Egy Angliában élő fiatal lengyel házaspárnak sürgős ügyben kellett határoznia, de helyzetükből a kivezető utat nem találták. Valaki beszélt nekik Páter Pio atyáról. Írtak neki, de nem kaptak választ. Elhatározták, hogy elmennek San Giovanni Rotondóba, hogy személyesen kérjenek tanácsot. Angliából utaztak Svájcban keresztül, és Bernben szálltak meg. Takarékoságból egy „utolsó kategóriába” sorolt manzárdot béreltek. Hideg volt, szomorú hangulatukban elbátortalanodtak, és azon gondolkodtak, hogy visszafordulnak. Azt is beszélték egymás között, talán az atya nem is fogadja őket, mert azt is

hallották, hogy az atya „a világtól elkülönítve” él. Akkor mi értelme a hosszú utazásnak és a sok költségnek. Már azon a ponton voltak, hogy visszafordulnak, amikor hirtelen úgy érezték, hogy valami csodálatos és erős parfüm illat veszi őket körül, mely annyira kellemes volt, hogy „egészen megvigasztalódtak” tőle. A házaspár vizsgálgatni kezdte a komódot, a faliszekrényeket, hogy megtalálják a parfümös üvegeket,

gondolták, valamelyik szórakozott utas felejtette itt. Hiába volt a keresés. Egy perccel később a kellemes illat elenyészett, és a szobába újból a penészszag kezdett terjedni. A szálloda tulajdonosa csak ámuldozott az eseten, ilyen még nem történt, hogy a vendégei azt hitték, valami különös parfüm illatot éreznek.

Ez az esemény a házaspárt úgy megérintette, hogy tovább folytatták útjukat. San Giovanni Rotondóba érkezve azonnal fölkeresték Páter Pio atyát, aki tárt karokkal fogadta őket. A fiatalember tudott olaszul, és bocsánat kérően mondta: „-Írtunk Önnek, padre. Minthogy nem válaszolt...- Hogy-hogy nem válaszoltam? Hát ott a svájci albergóban, este semmit sem érezték?”

A fiatal házaspár nehézségeit Pio Atya megoldotta, aztán elbocsátotta őket. Az örömtől és hálától eltelve ekkor jöttek rá, hogy „milyen módon folytat levelezést” Páter Pio azokkal, akik a segítségét kérik.

Forrás: Maria Winowska - Padre Pio igazi arca

Dr. Bodor Jánosné

Anyakönyvi hírek

Keresztelés

2009. április 13. - Fekete József

2009. április 19.

Péli Dániel

2009. május 17. - Bencsik Krisztina Mercédesz,
Vati Attila Zsolt, Vati Veronika, Vati Xénia

2009. május 24.

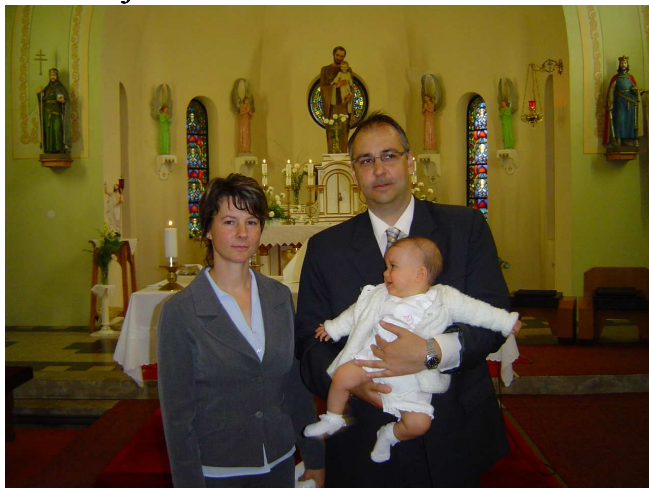

Fekete Réka

Kedves Hívek! Tisztelt Olvasóink!

Egyházközségünk tagjainak kereszteléséről és házasságkötéséről – ha nem a Szent József, vagy a Szent László-templomban történt is – fénykép formájában is szeretnénk tájékoztatni önöket. Kérjük, hogy a fenti eseményről készült felvételekből juttassanak el számunkra, hogy közzé tudjuk tenni azokat. Várjuk azoknak a személyeknek, fiataloknak a jelentkezését is, akik nincsenek megkeresztelve, vagy megkeresztelvek ugyan, de hosszabb ideje nincs kapcsolatuk az egyházzal.

2009. május 24.

Túri Kjs Csenge Sára

2009. május 31. - Bottyán Martin

2009. június 21.

Gyovai Tünde

Kovács Marcell

2009. június 21.

Mihály Jázmin Ilona

Mihály Lajos

Jubiláló házaspár

Június 28-án a szentmise végén adott áldást Fűri Lajosra és nejére Barna Irénre 30 éves házassági évfordulójuk alkalmából Péntek Zsolt atya, akik előtt és a hívek előtt újitották meg házassági fogadalmukat.

Elődeink emlékére...

Folytatva sorozatunkat, a 70 éve megalakult Oltáregyletre emlékezünk.

Egy törzskönyv, benne pecséttel (képünkön) és egy lobogó a tárgyi emlék. A törzskönyv borítójának felirata:

Csongrádi
Ferencrendi Plébánia
Oltáregylet
Törzskönyve.

A belső oldalon: „Ezen 1-232-ig számozott lapot tartalmazó törzskönyv a Csongrádi Ferencrendi Plébánia Oltáregylete oly alapító, pártoló rendes tagjainak, azok személyi adatainak kimutatására szolgál. Csongrád, 1939. január 25-én”.

Hevesi Józsefné jegyző, P. Timkó Lázár OFM igazgató, Csaba Sándorné elnöknő.

Ezen a napon 65 fő megalapította az egyletet, további 92 fő később lett tag. Ezen bejegyzések 1948. április 25-ig rögzítődtek.

A lobogó - mely a kolostor emeletén, a lépcsőházban van jelenleg - mindkét oldalát hímzés díszíti.

Egyik oldal: Szent Ferenc képmása, MINDENT ÉRTED JÉZUSOM felirattal. A másik oldal: az Oltáriszentség kihímezve, alatta az évszám: 1939. Körülötte félkörívben felírat: CSONGRÁDI FERENCES PLÉBÁNIA OLTÁREGYLETE.

A lobogótartó rúdon 89 sárgaréz koronás pajzsos tagok nevei vannak.

Révész József

Könyvismertető

A Marana Tha kiadó gondozásában eddig is számtalan érdekes tanúságtétel jelent már meg, de egyik legújabb könyvük valóban hihetetlen csodát mutat be nekünk. Dr. Glória Polo Ortiz: Akit villámcsapás ért - beszámoló a túlvilágról, című könyve szerintem minden korosztálynak, felekezetnek vagy rétegnek egyaránt szól, és azonnal magával ragadó olvasmány. Az Úr minden időben gondoskodik az ember számára felfoghatatlan csodákról azért, hogy hitét felébressze, vagy életben tartsa. Azért, hogy megszülessen, vagy épp újjáéledjen benne a felismerés: Él az Isten! Ráadásul egészen közel van hozzánk, és kisebb-nagyobb csodáiban bennünket is részesíteni akar, és egyáltalán része akar lenni a mi egész életünknek.

A könyv egész végig olvasmányos és lendületes, és ahogy olvassuk a mi hitünk is lendületet vesz. Szívből ajánlom mindenkinek! Bodorné Ternai Sára

Szentek szobrai és keresztek

Folytatódik a sorozat. Most ismét a csongrádi külterületen lévő kereszteket, szobrokat mutatjuk be olvasóinknak. Az összeállítást Révész József készítette.

Szántói iskola keresztje

A Szántói iskola a szegedi úttól kelet felé eső, a vele párhuzamosan futó dűlőúton, a téész gyümölcsös mögött működött. Itt is a hatvanas években megszüntették a tanítást. Az épületet lebontották. Ma már csak egy kereszt őrzi helyét, emlékét. A kereszt jó állapotú, betonból készült. A korpusz öntöttvas. A márványtáblán a felirat:

ISTEN DICSŐSÉGÉRE
EMELTETTE A
SZÁNTÓI ISKOLA IFJUSÁGA
1948

A környezetében akácfák árnyékában, vadvirágok virágoznak.

Nepomuki Szent János szobor a Böldi révnél

A csongrádi közúti hídtól kb. 1 km-re délre a gáton egy jobbra ívelő derékszögű kanyarban található a szobor talapzata. Dudás Lajos tanár úr, helytörténész tanulmányában olvasható: Ezt a szobrot 1818-ban állították a révátkelőnél. Mint átkelőt, a tizenkilencedik század végéig használták. 1888-ban a Károlyi uradalom emberei vigyázatlanságból megrongálták. Még abban az évben kijavítva a Nagyboldogasszony templom plébánia tornácán állították fel, melynek hollétéről ma már nincs információ. 1890-ben gróf Károlyi Sándor, a templom kegyura újat készíttetett a megrongált helyett, s azt a böldi révnél felállították. 1945 tavaszán orosz katonák szétlőtték, csak a talapzata maradt épen.

A szobor helyreállítását egy csongrádi olvasónk kezdeményezi, aki 100 ezer forintot hajlandó az elkészítés költségeire fordítani.

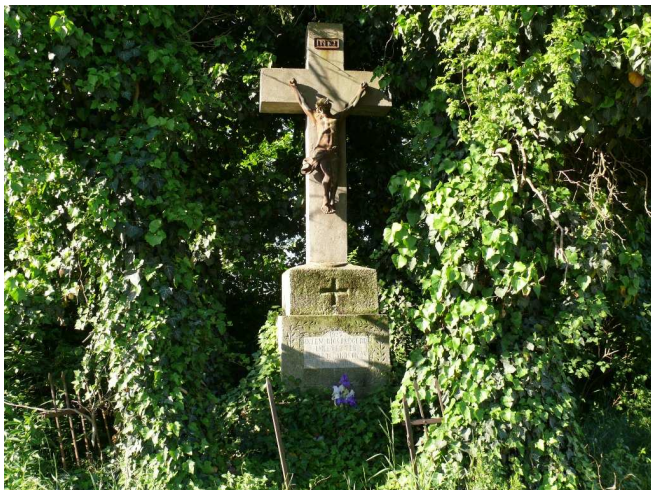
Kilencesi kereszt

A szántói úton, a volt majorság előtt balra lévő fűvel benőtt dűlőút mellett áll a pusztában a kereszt. Betonból van a lábazat, a kereszt, valamint a korpusz, mely törött, hiányos állapotú. Itt már sajnos nincs se koszorú, se virág. A vésett felirat:

ISTEN DICSŐSÉGÉRE
ÁLLÍTTATTÁK
MEZEI ISTVÁN
és neje
KIRÁLY VIKTÓRIA
1935

Kisréti kereszt

A Holt-Tisza partján, az Aranyszigetnél levő bőrhídi útelágazásnál található. Jó állapotú, betonból készült a kereszt, öntöttvasból a korpusz. A márványtábla felett egyenlő szárú kereszt van bevésve. Friss virággal a vázában, borostyánnal benőtt fák árnyékában jelzi a város szélét. Kovácsoltvas kerítéssel van bekerítve, mely hiányos. A márványtábla felirata:

1927
ISTEN DICSŐSÉGÉRE
EMELTETTÉK
A KISRÉTI LAKOSOK ÉS
BIRTOKOSOK

Megdől a kereszt

Egy korábban már bemutatásra került, az Ibolyás úton lévő kereszt a képen látható módon megdőlt. A téglalap alap és lábazat nem fagyálló téglából készült, melynek következtében elporladt. Sürgős, szakszerű helyreállításra lenne szükség. Az egyházközség tervezi a felújítást. Kérjük kedves híveinket is, hogy adományaikkal járuljanak hozzá a munkálatok költségeihez.

Anyakönyvi hírek

Halottaink

Torma József
Keller Jánosné – Forgó Piroška
Berkés János
Felföldi Mihály
Urbaniczki Pálné – Németh Klára
Csernus Mihály
özv. Gutpintér Istvánné – Bakos Ilona
Kapás Jánosné – Palásti Erzsébet
Illyés János
Pölös József
Juhász Balázs Istvánné – Törőcsik Teréz
özv. Gábris Antalné – Ács Magdolna
Gut-Benke István
Csáki Jánosné – Pozsár Franciska
Szőke Jenőné – Gera Emerencia
Lőrincz József
Hajdú Illésné – Juhász Viktória
Varga János
Morvai János
Szepesi Györgyné – Hajdú Rozália
Újszászi Józsefné – Lajos Tünde
Góg Imréné – Pozsár Piroška

Adj Uram örök nyugalmat nekik!

In memoriam Magyar Katalin Mária

2009. február 22-én, életének 74. évében súlyos betegség következtében elhunyt Magyar Katalin hitoktató, aki szentesi lakosként 2003-2005 között volt plébániánk munkatársa, végezte többek között az egyházfenntartási hozzájárulás gyűjtését. Kedves Katika! Fellapozva a tőled kapott kiadványokat, miket, mint OSB oblata /bencés harmadrend/ írtál, legyen követendő példa számunkra az abban található egyik gondolatod: „...hogy érdemes a keresztény életet vállalni ott, ahová Isten állított minket...”.

Köszönjük az egyházközségünk érdekében végzett önzetlen szolgálatodat, a rád bízott hittanos gyerekek iránti nagy-nagy szeretetedet. Nyugodj békében!

Fekete Imre

Franciaországi utazás

Június 4-től 7-ig meghívásos alapon Csongrád testvérvárosának az ünnepség sorozatán vettünk részt Franciaországban, Couzeix-ben. Több testvérváros képviseltette magát. Csongrádról öten mentünk, hárman az egyház, ketten a város részéről. Az egyház részéről Péntek Zsolt káplán, Virág József és Németh Róbert, városi részről Újszászi Erika és Justin Imre. Nagyobb méretű személygépkocsival, kényelmesen utaztunk. Az úti célunk Couzeix Dél-Franciaországban található, városunktól 1200 km-re. A táj mesébe illő, dimbes-dombos. Az ünnepséget, amelyen részt vettünk, 7 évente rendezik meg.

Nem is tudom, hogy hol kezdjem el! Egy ilyen út után elég nehéz megszólalni és szavakba önteni a látottakat - ezt át kell élni -, de azért megpróbálom néhány mondatban összefoglalni.

Június 4-én, csütörtökön reggel 4 órakor indultunk Franciaországba. Az út csodálatos volt. Ausztrián keresztül mentünk, ahol megnéztük Salzburgot, Mozart szülővárosát, amely csodaszép. A városnézés után tovább haladtunk az úti célunk felé. Félúton megpihentünk Strasbourgban. Volt időnk szétnézni ebben a lélegzetelállítóan szép francia városban. Ott is éjszakáztunk.

Másnap reggel 8 órakor mentünk tovább. Útközben megnéztük Párizst, amely gyönyörű volt! Este érkezünk meg Couzeix-be, úti célunkhoz. Csodálatos fogadtatásban volt részünk. Köszöntöttek bennünket, majd mindenki hazament a szállásadó családokhoz. A családoknál megvacsoráztunk, és utána késő estig beszélgettünk.

Másnap délelőtt Chaptelat-ba, majd Solignac-ba utaztunk, ahol megnéztük a Solignaci apátságot, amelyet Szent Éloi alapított 631-ben. Utána Dorat-ba látogattunk el, ahol megnéztük a várost, a porcelán gyárat, majd egy helyi ünnepségen vettünk részt.

Délután 5 órakor indultunk vissza Chaptelat-ba, ahol egy kiállítást tekintettünk meg. Sok ország állított ki tárgyakat. Mi, csongrádiak is kiállítottuk a Csongrádról való művészi alkotásokat. Késő este vacsorán vettünk részt a vendégfogadók körében, ahol a spanyol küldöttség biztosította a zenei aláfestést.

Későn fektünk le, és próbáltuk kipihenni magunkat a másnapi ünnepségre, amely az események fénypontjának ígérkezett. Ezt az ünnepség sorozatot hét évente tartják meg. Limoges-ben kezdődik, és végig halad a megye minden városán és falván. Ilyenkor a települések teljesen megszépülnek. Az utcákat fenyőágakkal és papír díszekkel ékesítik fel. A kivágott fák helyére azonnal újat ültetnek azért, hogy a legközelebbi ünnepségen legyen elegendő fa.

A mise 9 órakor kezdődött körmenttel. A templom elől indultunk, és a falu utcáján egy házhoz mentünk, ahol a szentmisét tartották. Rengeteg ember vett részt, sokfelől jöttek. A körmenetben mindenki vitte a saját erekléjét, köztük mi, csongrádiak is. Kicsit szokatlan volt a szentmise, mert minden szöveges rész után énekeltek, de nagyon szép volt! Elég hosszúra sikerült a szentmise, igaz, később is kezdtük el. Szent Éloi ünnepe volt. A végén körmenetben visszamentünk a templomhoz. Otthon pihentünk egy kicsit, majd közös ebédet vettünk részt, ahol a spanyol küldöttség búcsúztatására került sor.

Az ebéd utáni szabad program keretében a vendéglátó családokkal együtt Limoges-be látogattunk el. Amit csak lehetett, megnéztünk. Hatalmas város, rengeteg parkkal. Gyönyörű a székesegyháza, amely gótikus stílusban épült. Csodaszép a vasútállomás épülete is. Sok volt a látnivaló, nem is tudtunk mindent megnézni, mert mennünk kellett vissza.

Az esti vacsora egyben búcsúzás is volt a családoktól. Megköszöntük nekik a vendéglátást, és megajándékoztuk egymást. Azt a vendégszeretetet, amit kaptunk tőlük, szavakkal nehéz kifejezni, azt át kell élni. Késő estig beszélgettünk. Másnap elköszöntünk egymástól a viszontlátás reményében.

Elindultunk hazafelé. A vissza út is hasonló volt, mint az oda út. Strasbourgban aludtunk. Útközben Passau-ban és Melk-ben megálltunk. Mind a két helyen tettünk egy kis városnéző sétát. Hétfőn késő este érkezünk haza.

Szeretném megköszönni a város vezetőinek és Janes Zoltán plébánosnak a lehetőséget, hogy eljuthattam Franciaországba, és képviselhettem az egyházközösségünket!

Németh Róbert

Határon innen, határon túl

Május elsején kedves meghívásra indultunk Vajdaságból, Óbecséről Csongrádra. A testvérvárosi, ezen belül a másfél éve élő testvér plébániái kapcsolat mélyítése, a már meglévő barátság fokozása, újabb ismerkedés volt a cél.

Kocsink vígan szelte a kilométereket. Beszélgetve, és jókedvtől fűtve gyorsan értük el az országhatárt. Velünk szemben hosszú kocsisor kígyózott délre. Előttünk alig volt valaki, és szinte pillanatok alatt mehettünk tovább. Április vége morcos volt, és nem ígért semmi jót a munka ünnepére, de május elsején még a nap is rendelésre süthetett, mert amikor a motor dorombolása a csongrádi Piroska János téren alább hagyott, a nap már büszkén fenn járt az égen. Vendéglátóink a rájuk jellemző közvetlenséggel és szeretettel vártak bennünket.

A viszontlátás öröme mindig felemelő érzést vált ki mindenkiben. Ezúttal sem volt másképp. A barátok sietve fogtak kezét egymással, és igyekeztek bemutatkozni azok, akik először találkoztak. Kiadós tízórai után láthattuk a múzeumot, a tájházat, a galériát, amelyek csak miattunk, értünk voltak nyitva, lencsevégre kaphattunk valamit a város jellegzetességeiből is, és kedvünkre folytathattuk az ismerkedést azokkal, akikkel előző látogatásaink során még nem találkoztunk.

A szabadban, kisebb-nagyobb bográcsokban főtt a zsűrizésre váró étel, vagy rostélyon sült a hús. Zene, hangulat, színek és mosoly mindenütt. Megelégedettséggel vettük tudomásul, hogy Csongrádon együtt ünnepel a város apraja-nagyja, hogy igazi majálisi hangulatba csöppentünk. Közös állapítottuk meg, hogy az ilyen találkozások mennyire fontosak mindannyiunk számára. Mélyen magunkba szívta a tavasz illatát,

élveztük, hogy együtt lehetett magyar a magyarral, testvérvárosok plébániáinak hívei, immár a testvérekkel. A határon túlról érkezők érezhették a csongrádi kedves barátok révén az anyaország annyira és annyiszor áhított oltalmának melegét. A vendéglátók pedig megbizonyosodhattak arról, hogy nekünk valóban semmi más nem kell, csak egy határozott kézfogás, amely mindannyiunkban a valahová, valakihez tartozás érzetét váltja ki.

Közöttünk határ húzódik. Földrajzi meghatározás, vagy egy tőlünk már távol lévő történelem üzenete. Bennünk ezt csak a határon lepecsételt útlevél tudatosította, de a szívekben, ha netán egykor volt is, minden akadály lehullt. Néztük a házakat, amelyek éppen olyanok, mint amilyeneket Vajdaságban láthatunk, esetenként kicsit mások: múlt idéző, és múltmegőrző nádtetősek. Élvezhettük anyanyelvünk csengését, akár a legszebb zene dallamát. Drága folyónk a Tisza lágyan simogatta a partot, valamit hozott és tovakuđdott, éppen úgy, ahogy ezt teszi Óbecsén.

Teljes lényünkkel éreztük, hogy otthonról haza érkeztünk. Cipőnk egy pillanatra nyomot hagyott a parti homokban, aztán egy-egy lépés után elfújta a szél, de helyette, mintegy dacolva a természettel, újabb keletkezett.

Indulni illett volna már, de maradtunk tovább. Csak még egy szóig, egy gondolat erejéig, csak még egy kicsit. Végül, mégis elbúcsúztunk. A viszontlátás reményében.

A kocsik ismét a határ felé vette útját. Elképzelhető volt, hogy várni kell, de ez a gondolat nem vált be. A kocsiban szólt a zene, mi élcelődtünk, részleteztük a nap eseményeit. Terveztük a következő találkozást Óbecsén. Ha valaki kételkedne – tudjuk, nem teszi - mi üzenjük neki, igen, erre van szükségünk. Határon innen, és határon túl. Vallási, vagy egyéb hovatartozástól függetlenül is.

Szilágyi Edit-Óbecse

CSFHE hírei

Február végi megalakulása után a Csongrád Megyei Bíróság PK. 60/048/2009/5. számú végzése alapján május 30-án jogerőre emelkedett a Csongrádi Ferences Hagymányokért Egyesület nyilvántartásba vétele, így az egyesület megkezdheti az alapszabályában megfogalmazott fő tevékenységét, a ferences rendi szellemiség csongrádi hagyományainak ápolását.

Túri Ferenc elkészítette megkülönböztető jelzésünket, a fenti *logót*, amelyben Szent Ferenc van ábrázolva, a felirat elválasztásaként pedig a ferences *tau* kereszt, melyet pecsétként is használ majd az egyesület.

Fekete Imre

Köszönjük!

Az alábbi személyeknek és vállalkozásnak, hogy a június elején meghirdetett fémhulladék gyűjtésben részt vettek, ezáltal önzetlenül támogatták a nyári hittanos kirándulás, ifjúsági programjaink résztvevőit.

Bodorné Ternai Sára – Jegenye u.
 Faragó Béláné dr. – Szent I. u.
 Fekete Imre – Bocskai I. u.
 Felföldi János – Arany J. u.
 Felföldi Miklós – Perczel M. u.
 Gulyás Sándorné – Ady E. u.
 Győri Sándor – Vasvári P. u.
 Hajdú András – Damjanich J. u.
 Horváth V. József – Darányi I. u.
 HUNDEC Kft. – Csongrád
 Keller László – Mátyás k. u.
 Kocsis István id. – Jegenye u.
 László Ferenc – Darányi I. u.
 Magyar Józsefné – Szent I. u.
 Nagypál Imre – Zsinór u.
 Pap Imre – Kert u.
 Révész József – Hock J. u.
 Szegedi Istvánné – Egyetértés u.
 Szepesi Zoltán – Hunyadi J. tér
 Újszászi Imre – Hegyi A. u.

Hagyomány és megújulás

Szerkesztői üzenetnek is szánva szólítom meg a híveket, a kedves olvasót. Az egyházközség képviselőtestületében történt személyi változások lapunk szerkesztőbizottságát is érintették, Felföldi Miklós átadta a *stafétabotot* Bodorné Ternai Sárának. Azt a stafétabotot, melyet, - szinte a Harang-Szó első példányainak megjelenésétől, előbb írójaként, majd szerkesztőjeként hordozott, lapszámról-lapszámmra dolgozott azért, hogy annak tartalma minél jobban szolgálja az olvasókat. Nem kívánok részleteiben visszaemlékezni, de olyan rovatok elindítása és írása kötődik nevéhez, mint például: *Egyházközségünk alapításának története*, *Szentek szobrai és keresztek*, vagy egyes személyek bemutatása mellett a közösségi események, vagy kirándulások leírása.

Miklós! Világi elnökként a továbbiakban, - így lapunk irányában is, más feladatod lesz, - a plébános mellett felelősséget kell vállalnod annak tartalmáért, az olvasóhoz történő eljuttatásáért, amit tudom, hogy elsősorban nem hivatalbeli kötelességként fogsz végezni. Az új összetételű szerkesztőbizottság nevében ez úton is megköszönöm munkádat, és felkérlek arra, hogy írásaidal továbbra is tedd színesebbé lapunkat, a rovatvezetés átadása után maradj annak tudósítója.

A megújulást is szolgálva - egyetértésben a plébánossal - a szerkesztők felkérték Túrini Nádudvari Máriát, hogy vegyen részt a lap készítésében, mint külső munkatárs segítse annak munkáját, aki ezt elvállalta, és már közreműködött a mostani lapszám összeállításában is.

Terveink szerint a következő szám október elején jelenik meg. Kérjük, hogy a közlésre szánt írásait szeptember 20-ig juttassák el a plébánia hivatalba, vagy a szerkesztők részére. Fekete Imre

HARANG-SZÓ

Csongrád-Piroskavárosi Szent József Plébánia és a bokrosi Szent László - templom híveinek lapja.

Megjelenik évente négy alkalommal,
 450 példányban.

Szerkesztők: Bodorné Ternai Sára és Fekete Imre

Számítógépes formázás: Pap Imre

Felelős kiadó: Janes Zoltán plébános

Cím: 6640 Csongrád, Piroska János tér 4. sz.

Tel./fax: 63/483-063

www.kistemplom-csongrad.hu

E-mail: sztojosefplebania@csongrad.hu

Nyomdai munkák: Fotó-Print Stúdió, Szentes